

Sygn. akt II Ka 83/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 kwietnia 2014r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie :

Przewodniczący : SSO Waldemar Cytrowski

Sędziowie : SSO Ewa Miastkowska – spr.

SSO Agata Wilczewska

Protokolant : st. sekr. sąd. Irena Bąk

przy udziale J. G. Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 25 kwietnia 2014r.

sprawy K. P.

oskarżonego o przestępstwo z art. 177§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez pokrzywdzonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Koninie

z dnia 04.02.2014r. sygn. akt II K 2024/13

uchyla zaskarżony wyrok w całości i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Koninie do ponownego rozpoznania.

Agata Wilczewska Waldemar Cytrowski Ewa Miastkowska

II Ka 83/14

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Koninie wyrokiem z dnia 4 lutego 2014 roku sygn. akt II K 2024/13 na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk i art. 67 § 1 kk warunkowo umorzył postępowanie karne na okres jednego roku próby wobec oskarżonego K. P. o to, że w dniu 28 sierpnia 2013 roku około godziny 12.45 w K. na ulicy (...) kierując samochodem marki F. (...) o nr rej. (...) umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że wjechał nieprawidłowo z ulicy (...) na parking przeznaczony dla pojazdów Wojewódzkiej (...) od strony zakazu wjazdu, poruszał się pojazdem w kierunku przeciwnym do obowiązującego tam ruchu, nie zachował szczególnej ostrożności podczas jazdy poruszając się ze zbyt dużą prędkością nie pozwalającą mu na zatrzymanie się pojazdu i udzielenia pierwszeństwa pieszemu P. W., który to wbrew zasadom bezpieczeństwa ruchu wyszedł zza pojazdu wchodząc na część parkingu, po której odbywał się ruch pojazdu nie zwracając uwagi na zbliżający się do niego samochód, który w wyniku uderzenia doznał obrażeń ciała w postaci wstrząśnienia mózgu, stłuczenia głowy, skręcenie kręgosłupa szyjnego, stłuczenia barku lewego, biodra lewego, stłuczenia klatki piersiowej, skręcenia stawu skokowego lewego, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała na czas powyżej 7 dni tj. o przestępstwo z art. 177 § 1 k.k.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości pokrzywdzony i na podstawie art. 438 pkt 3 i 4 k.p.k. zarzucił:

- dowolną ocenę przeprowadzonych dowodów, co doprowadziło do błędnych i sprzecznych ze stanem faktycznym ustaleń, iż pokrzywdzony przyczynił się do powstania wypadku;
- rażąco niewspółmierność zastosowanej przez Sąd instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego wobec podejrzanego K. P. do popełnionego przez niego czynu zabronionego, podczas gdy znaczne obrażenia jakich doznał pokrzywdzony w następstwie przestępstwa popełnionego przez podejrzanego, zasada prewencji generalnej oraz realne zagrożenie jakie stanowi oskarżony dla innych osób w otoczeniu, przemawiają za tym, aby orzeczono wobec oskarżonego karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, która by stanowiła realną dolegliwość dla oskarżonego.

Sąd odwoławczy zważył co następuje

Apelacja pokrzywdzonego okazała się zasadna i doprowadziła do wydania orzeczenia o charakterze kasatoryjnym.

Słusznie podnosi skarżący, że Sąd Rejonowy dopuścił się dowolności w ocenie dowodów, naruszając reguły wyrażone w art. 7 k.p.k., a mianowicie dokonał jej wbrew zasadom logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego.

Sąd I instancji oparł swe rozstrzygnięcie w głównej mierze na sporządzonej opinii biegłego sądowego inż. C. K. i w całości podzielił argumentację w niej zawartą uznając, że była ona jasna i pełna oraz nie zawierała sprzeczności i błędów logicznych, z czym sąd odwoławczy nie może się zgodzić z uwagi na zawarte w tej opinii wnioski.

Wprawdzie słusznie Sąd Rejonowy przyjął, że oskarżony umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, jednakże można mieć poważne wątpliwości, czy pokrzywdzony wychodząc z za pojazdu karetki pogotowia po zatrzymaniu na parkingu, na którym nie odbywał się ruch innych pojazdów poza karetkami pogotowia swoim zachowaniem przyczynił się do wypadku.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika bowiem, że pokrzywdzony po wyjściu z karetki spojrział w stronę prawą, z której mogłyby nadjeżdżać pojazdy, a zatem upewnił się, że może przejść przez parking, a po za tym nie mógł się spodziewać innego pojazdu, skoro dla tych pojazdów na terenie parkingu obowiązywał zakaz wjazdu.

Sąd I instancji nie zwrócił dostatecznej uwagi na to, że to oskarżony z naruszeniem przepisów ruchu drogowego nadjechał od strony zakazu, czego pokrzywdzony nie mógł przewidzieć i mógł nie zauważyć samochodu oskarżonego, ponieważ kiedy wysiadał z karetki spojrział czy na parkingu nikt nie wykonuje żadnych manewrów, po czym upewniwszy się, że z prawej strony, a więc z kierunku w jakim na parkingu tym odbywał się ruch pojazdów nikt nie nadjeżdża, udał się do budynku pogotowia. Ponadto wskazać również należy, że oskarżony poruszał się w obrębie parkingu z nadmierną prędkością (36 km/h), uniemożliwiającą mu zatrzymanie się przed idącym po parkingu pokrzywdzonym.

Musi zdaniem sądu okręgowego budzić wątpliwości opinia biegłego, który w swych wnioskach, stwierdził że do wypadku przyczynili się obaj jego uczestnicy, zarówno pieszy, który wyszedł z za pojazdu wchodząc na część parkingu, po której odbywał się ruch pojazdów, nie zwracając uwagi na zbliżający się do niego samochód, jak również kierujący przez to, że wjechał nieprawidłowo na parking przeznaczony jedynie dla pojazdów (...) od strony zakazu wjazdu, poruszał się pojazdem w kierunku przeciwnym do obowiązującego i nie zachował szczególnej ostrożności podczas jazdy poruszając się ze zbyt dużą prędkością i nie udzielając pierwszeństwa pieszemu.

Ustalając zatem, że skoro oskarżony nie powinien w ogóle poruszać się po przedmiotowym parkingu trudno zgodzić się z Sądem Rejonowym, że to pieszy przyczynił się do zaistniałego wypadku i że winien on przewidzieć, iż może nadjechać pojazd. Ustalenie takie może budzić wątpliwości z uwagi na sprzeczność z wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zasadami logicznego rozumowania. .

Wskazane wyżej okoliczności powinny być ocenione przez organ procesowy, przy zastosowaniu wymogów określonych przez art. 7 k.p.k., czego w niniejszej sprawie Sąd I instancji nie uczynił.

Słusznie podnosi również skarżący, że Sąd Rejonowy w niedostateczny sposób rozważył kwestię zastosowania instytucji warunkowego umorzenia postępowania wobec oskarżonego, tracąc z pola widzenia stopień społecznej szkodliwości jego czynu.

Wątpliwe jest stanowisko Sądu Rejonowego, że stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego nie jest znaczny. Sąd pominął w swych rozważaniach okoliczności, iż oskarżony wjeżdżając na parking mimo tego, że wjazd tam był zabroniony (znak B-2 – zakaz wjazdu), a ponadto wykonując manewr skrętu z prawego pasa na parking po lewej stronie związane było z przekroczeniem szeregu znaków zarówno poziomych jak i pionowych i stworzeniem stanu zagrożenia dla ruchu drogowego, nie tylko pojazdów uprzywilejowanych, dla których wyłącznie przeznaczony był ten parking, a także że prędkość z jaką poruszał się po parkingu oskarżony nie była bezpieczna (36 km/h), zwłaszcza, że odbywa się tam jedynie ruch pojazdów uprzywilejowanych w celu realizowania zadań służby zdrowia, co prowadziło do prawidłowego wniosku, że oskarżony umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym.

Nadto podkreślenia wymaga, iż w wyniku zdarzenia pokrzywdzony odniósł poważne obrażenia, które naruszyły czynności narządów ciała na czas powyżej 7 dni.

Z tych względów sąd odwoławczy uchylił zaskarżony wyrok w całości i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Koninie.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy winien przeprowadzić postępowanie dowodowe tylko w niezbędnym zakresie oraz ponownie ocenić zebrany w sprawie materiał dowodowy, bacząc by nie przekroczyć zasady swobodnej oceny dowodów wskazanej w art. 7 k.p.k. , a następnie rozważyć kwestię odpowiedzialności oskarżonego i ewentualnej możliwości i zastosowania instytucji warunkowego umorzenia postępowania, jeśli uzna, że przesłanki jej zastosowania zostały w przedmiotowej sprawie spełnione.

Ewa Miastkowska Waldemar Cytrowski Agata Wilczewska